

The Elder Scrolls I: Pekelné město

„To není kuchyně,“ zašeptala Glimovi Annaïg. „To je...“

Nedokázala to však slovy popsat.

Podle prvního dojmu by řekla, že jde o výheň nebo pec, protože ve středu rozlehlé místnosti byla do skály vyhloubená spousta velkých, čtvercových jam vyložených dobřela rozžhavenými kameny. Nad nimi visel na řetězech nespočet kovových rožňů, klecí a košů. Většinu tepla a kouře potom odsávaly do vyšších pater Umbrielu trubky zčernalé od sazí. Ze stěn nalevo i napravo čněly rudé chřtány pecí, které ale připomínaly spíše své sestry v kovárnách. Mezi nimi se proplétaly bytosti cizích i povědomých ras. Pobíhaly mezi dlouhými policemi a obřími kredenci, v rukách svíraly nože, sekáčky na maso, hrnce, pánve, pilky a stovky dalších neidentifikovatelných kuchyňských nástrojů.

Přestože vůně měly nezpochybnitelně příjemnější aroma než ty z Hnoje, byly minimálně stejně různorodé a ještě mnohem neznámější.

Což platilo i pro všechny kuchaře. Spousta z nich připomínala rasy – ve velké většině elfy – které Annaïg znala, ale byla tam i spousta takových, pro něž stejně jako pro místnost neměla pojmenování. K vidění tu byly tlusté postavy s cihlově červenou kůží, krutým výrazem a malými růžky na hlavě; vedle nich pracovaly mrtvolně bledé bytosti s modrými vlasy; přízračné, pruhované stvůry podobné myším a neskutečně početné hordy tvorů podobných opicím, jež v obličejích připomínali gobliny. Posledně jmenovaní shazovali plechovky a lahvičky z kredenců a polic vytesaných v kameni, které se tyčily až do výšky šedesáti stop. A to přestože byl strop jinde tak nízký, že se do místnosti ta nejvyšší stvoření jen stěží vešla.

Ale Qijne ji vedla dál, kolem smažících se kusů masa, obrovských hadovitých nestvůr bušících do mříží klecí, v nichž se pomalu pekla, kolem kotlů z nichž voněl pórek, lékořice, ale byla cítit i vařící se krev a melasa...

Zhruba po sto krocích žhnoucí jámy nahradily stoly s mnohem složitějšími kuchyňskými pomůckami, které byly vyrobené jak z železa, tak ze skla. Některé z nich sloužily k destilování – což jasně odvodila díky různým kolonám, do nichž byly napojené – jiné zřejmě pomáhaly při fermentaci nebo pasírování. Kolem stěn stály mnohem větší verze těch samých kolon, v nichž se destilovaly, odpařovaly a fermentovaly tuny surovin.

Bralo to dech a Annaïg kvůli tomu dokonce na chvíli zapomněla, v jaké situaci se nachází.

Ale potom si všimla něčeho, co jí skutečnost bolestivě připomnělo: jeden provaz, nejtlustší, jaký zatím viděla, který doslova pulzoval energií získanou z duší – životní silou obyvatel Lilmothu. Provaz procházel skrz několik skleněných objímek naplněných tekutinou a barevnými plyny, pokračoval skrz podivná hmyzí vlákna a nakonec končil v extrémně jemných, zakroucených trubkách, které ústily do něčeho, co mohly být kondenzační komory.

Cítila, jak jí oči zaplavují slzy, a celá se roztřásla, jak se pláč snažila potlačit.

Qijne promluvila, poprvé od doby, co vkročili do místnosti: „Vidím, že se ti moje kuchyně líbí.“

Nejdřív se jí sevřelo hrdlo, ale potom se zhluboka nadechla a něco v ní se postavilo na odpor. Podívala se Qijne přímo do očí.

„Je to úžasné,“ přiznala. „Většinu těch zařízení ale vůbec nerozumím.“

„Ty o Umbrielu vážně nic nevíš, co?“

„Jenom to, že vraždí lidi.“

„Vraždí? To je zvláštní označení.“

„Je to správné označení. Proč? Proč to všechno Umbriel dělá?“

„To je ale nesmyslná otázka,“ konstatovala Qijne. „A pro tuto chvíli nezodpověditelná.“ Mezi palec a ukazováček chytla Annaïginu bradu. „Řeknu ti, na jaké otázky má smysl se ptát, maličká. Věnuj mi veškerou pozornost a lásku, jakou můžeš, a budeš se mít dobře. Jinak půjdeš do Jímky. Jasně?“

„Jasně.“

„Tak dobře. Tohle je moje kuchyně,“ rozpřáhla ruce, jako kdyby chtěla celou místnost obejmout. „Obyvatelé Umbrielu mají různé chutě: někteří je mají sprostě hmotné – to jsou ti, co jedí maso, brambory, vnitřnosti a obilí. Jiní obyvatelé upřednostňují spíše spirituální jídlo, které se skládá z různých vydestilovaných esencí, čistých prvků a tajemných par. Naši nejušlechtilější vládcí vyžadují tu nejjemnější kuchyni, jejímž základem jsou duše, a ze všeho nejvíce vyžadují novátorské chutě. A tady přicházíš na řadu ty.“

„Takže po mně chcete, abych pomáhala vymyslet nová jídla?“

„Existuje mnoho druhů jídel, drahoušku. Umbriel potřebuje víc než jenom čistou energii, aby mohl fungovat. Někdo se musí starat o Jímku a musí krmit Vnější prsteneček. Musíme hledat nebo vytvářet suroviny. Velká poptávka je po jedech, balzámech, mastech a zábavě: po drogách k otupění pozornosti, k potěšení, k vyvolání úžasných vizí. To všechno a ještě mnohem víc se vyrábí tady v kuchyních.“

A ta naše musí být lepší než všechny ostatní, jasně? Musíme si udržet přízeň. To znamená novější, lepší, silnější, smrtonosnější a zajímavější produkty.“

Annaïg přikývla. „A vy si myslíte, že bych vám mohla pomoci.“

„Právě jsme proletěli prázdnou a docházely nám zásoby. Teď se nám otevřela tahle nová spižírna a ty o ní víš víc než já. Dokážu to přiznat, vidíš? Nakonec se ode mě naučíš mnohem víc, než já se naučím od tebe, ale v tuhle chvíli budeš moje učitelka ty. A pomůžeš mi, aby moje kuchyně byla tou nejsilnější.“

„Co brání ostatním kuchyním v tom, aby si unesly své pomocníky?“

Qijne potřásla hlavou. „Většina z nás nemůže opustit Umbriel, aniž by přišla o tělo. Jsou tu jistí specializovaní sluhové, kteří sbírají věci na povrchu.“

„Myslíte ty chodící mrtvoly?“

„Ano, larvy. Jakmile se jednou převtělí, mohou sem skrz určitá zaklínadla přenášet suroviny, zvířata... na co si vzpomeneš. Ale inteligentní bytosti disponující duší, po které všichni tolik touží...“

„Jsou všechny mrtvé dávno před tím, než vaši sběrači začnou pracovat.“

„Tys mě přerušila? Jsem si jistá, že si nic takového neudělala, že ne?“

„Omlouvám se.“

„Omlouvám se, šéfk.“

„Omlouvám se, šéfk.“

Qijne přikývla. „Ano, tak to funguje. A my z kuchyní neoplýváme dostatečnou silou, abychom je mohli poslat někam dál, nebo natolik silná zaklínadla, abychom je přenesli zpátky. Jakmile se sběrači octnou příliš daleko od Umbrielu, kontakt se přeruší.“

To je dobře, pomyslela si Annaïg. Už teď znám slabiny nepřítele. Věci, které pomohou Attrebovi.

„A jsme tady.“

Annaïg se podívala na stůl, na nějž Qijne ukázala. Byla na něm spousta listů, kůry stromů, zpola vykuchaných zvířat, kořenů, kamenů a dalších věcí. Mimo to tam ležela i kniha, kalamář a brko.

„Chci o těchto věcech vědět všechno. Chci, abys pojmenovala a popsala každou tobě známou látku, která by mi k něčemu mohla být. Zapiš taky, kde a jak ji získat. Tohle budeš dělat polovinu své pracovní doby. Po zbytek směny budeš vařit – nejdřív se naučíš, jak to tady funguje, a potom vytvoříš nějaké nové recepty. A raději by měly být i novátorské, rozumíš?“

„Já... Nerozumím – je toho tolik, šéfko.“

„Dám ti k dispozici raracha a skřeta. Budeš se taky zodpovídat kuchaři. Dávám ti mnohem víc než většině ostatních, kteří sem přijdou. Buď mi za to vděčná.“

Mávla na jednu ze svých podřízených, ženu s šedou kůží a rudýma očima, podobnou temným elfům. „Slyr, postarej se o ni.“

Slyr zvedla nůž. „Ano, šéfko!“

Qijne přikývla, otočila se a odešla.

„Víš, má pravdu,“ okomentovala to Slyr. „Ani nevíš, jaké máš štěstí.“

Annaïg přikývla a snažila se něco vyčíst z tónu jejího hlasu nebo aspoň z výrazu tváře, ale naprosto bezúspěšně.

O chvílku později přišel nažloutlý dvojnožec s ostrými zuby a dlouhýma špičatýma ušima.

„To je tvůj rarach,“ oznámila Slyn. „Používáme je pro práci v ohni, protože jim nic moc nedělá.“

„Ahoj,“ řekla Annaïg.

„Poslouchají rozkazy,“ vysvětlila Slyn. „Nemluví. Teď ho vlastně ani nepotřebuješ, takže bys ho měla poslat zpátky do ohně. Tvůj skřet...“ Netrpělivě luskla prsty.

Annaïg periferním viděním zahlédla něco padat. Trhla sebou a najednou hleděla do páru velkých, zelených očí.

Byla to jedno z těch stvoření připomínajících opice, které už v kuchyni zahlédla. Zblízka viděla, že na rozdíl od opice nemá chlupy. Za to ale měl skřet dlouhé ruce i nohy a oplýval výjimečně dlouhými, tenkými a jemnými prsty.

„Já!“ vykřikl.

„Nějak ho pojmenuj,“ řekla Slyn.

„Cože?“

„Dej mu nějaké jméno, ať na něj můžeš volat.“

Skřet otevřel ústa – byla velká a bezzubá, takže v té chvíli vypadal jako novorozenec. Přesněji řečeno Annaïg připomínal jejího synovce Luca, když byl ještě dítě. Skřet na stole začal křepčit.

„Luc,“ řekla. „Budu ti říkat Luc.“

„Já, Luc,“ řeklo to.

„Vrátím se pro tebe, až bude načase něco uvařit,“ řekla Slyr. „Teď to zvládneš i sama.“ Úkosem se podívala na Glima. „Co uděláme s ním?“

„Ví o vaření stejně jako já,“ zalhala Annaïg. „Potřebuju ho.“

„Dobře.“ S těmi slovy odkráčela Slyr za dalšími povinnostmi.